

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνώσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀργυρίου γράσια διατμ. 50.—

Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΙΑΡΥΘΗ ΤΑ 1878

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιότητε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθῆναις, 12 Δεκεμβρίου 1928

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 2

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET,
διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ
τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἀλήθεια, Μόλις τὴν ἄκουσε νὰ
γυρῆζῃ ἡ καμαριέρα της, — μιὰ ἄσχη-
μη σαραντάρρα, ἀντρογυναικία, καλὴ
ὅμως, ποὺ τὴν εἶχε στὸ σπῆτι σὰ νοι-
κοκυρά, — ἔτρεψε νὰ τὴ δεχτῇ μὲ φω-
νές: Ἔτσι κάνουν; Τέτοια ὥρα γυρ-
ζουν ὅταν ἔχουν νὰ πᾶνε σὲ μπάλ-μα-
σκέ; Πῶς νὰ τὴ ντύσῃ τώρα διαστι-
κά; Εὐτυχῶς ποὺ τὸ κοστούμι ἦταν
ἑτοιμο.

— Μὴ μὲ μαλώνῃς, καλὴ μου
Κωσταντίνα!.. Νάξερές τί μοῦ
συμβαίνει... Κοίταξε λοιπόν!
Καὶ τῆς ἔδειξε τὸ παιδί ποὺ
ἀνέβαινε πίσω της.

— Πῶς; ἔκαμε ἡ καμαριέρα
μὲ ἀπορία κι' ἀγανάκτηση. Γύ-
ρισε κι' ὁ κύριος Τζάκ; «Α,
ἔκαμες πολὺ ἄσχημα, κύριε,
ὅστερ' ἀπ' ὅσα μᾶς ὑποσχέθη-
κες! Τί θέλεις λοιπόν; μὲ τοὺς
χωροφύλακες νὰ σὲ πᾶμε στὸ
σχολεῖο;

— Ὅχι, ὅχι! δὲ φταίει τὸ
παιδί... Ἐκεῖνοι οἱ παλιο-πα-
πάδες δὲν θέλησαν νὰ τὸν δεχ-
τοῦν... Δὲν εἴμαστε, λέει, ἀπὸ
τοὺς ἀληθινούς Μπαρνασού...
Ἄχους ἐκεῖ! νὰ μοῦ κάμουν
ἐμένα τέτοια προσβολή!

Κι' ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ
καὶ νὰ ρωτᾷ τὸ Θεὸ τί κακὸ
ἔκαμε γιὰ νὰ βασανίζεται ἔτσι...
Τὴν ἔπιασε νευρικό, — ἦταν ἴσως
κι' ἀπὸ τὴς μαρέγγες, ἀπὸ τὸ
κρασί, ἀπὸ τὴ ζέστη ποὺ ἔκανε
στὸ σπῆτι, — κι' ἀναγκάστηκαν
νὰ τὴν δάλουν στὸ κρεβάτι
καὶ νὰ νοίξουν μπουκαλάκια μὲ
ἄλλατα γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ἡ Κω-
σταντίνα, καθὼς τὴν περιποιό-
ταν, — χωρὶς καμμιά ἀνησυχία,
μὲ ὕψος ἀνθρώπου συνειθισμέ-
νου σὲ τέτοια, — μιλοῦσε κιόλας:

— Ἰδέα ἔρως κι' αὐτὴ, νὰ πᾶτε τὸ
παιδί στοὺς Γκεζουῦτες!.. Ἄμ δὲν
τόξερα ἐγὼ πῶς δὲ θὰ τὸ δεχόνταν, οἱ
ψηλομούτες αὐτοί;.. Βέβαια, τὸ σχολεῖό
τους εἶναι γιὰ πριγκηπόπουλα... Τί νὰ
σᾶς κάμω; Ἄς μὲ ρωτοῦσατε καὶ μένα.
Ἡ ἄς μ' ἀφίνατε καλύτερα νὰ τοῦ
δρῶ ἐγὼ τὸ κατάλληλο σχολεῖο.

Ὁ κακόμοιρος ὁ Τζάκ, τρομαγμέ-
νος ποὺ ἔβλεπε τὴ μητέρα του σὲ τέ-
τοια κατάσταση, στεκόταν κοντὰ στὸ
κρεβάτι, τὴν κοίταζε μὲ ἀγωνία καὶ
ἀπὸ τὰ δάθη τῆς ψυχῆς του τὴν πα-
ρακαλοῦσε νὰ τὸν συχωρέσῃ γιὰ ὅλ'
αὐτὰ τὰ κακὰ ποὺ ὑπέφερε ἐξαιτίας του.

— Φύγε ἀπὸ δῶ, κύριε Τζάκ, τοῦ
εἶπε μιὰ στιγμή ἡ Κωσταντίνα. Ἡ μαμ-
μά σου δὲν ἔχει τίποτα, τῆς πέρασε.
Καὶ τώρα πρέπει νὰ τὴ ντύσω.

— Τί λές ἐκεῖ, Κωσταντίνα!.. Ἐ-
χω ἐγὼ ὀρεξη γιὰ διασκέδαση, ὅστερ'
ἀπ' αὐτά;

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό, κυρία! Εἶναι
ἁμαρτία νὰ χάσετε τὸ χορὸ γιὰ τὸ τί-
ποτα. Ἐννοία σας κι' ἐγὼ θὰ δρῶ
σχολεῖο γιὰ τὸν κύριο Τζάκ. Αὐριο
κιόλα... Μόνο κοιτάξτε ἐδῶ. Τί σᾶς
λέει αὐτὸ τὸ κοστούμι τῆς Τρέλας,
αὐτὲς οἱ ρόζ μεταξωτὲς κάλτσες κι' ὁ
σκούρος μὲ τὰ κουδουνάκια; Ἐ;..

Ἡ Ἰδα δὲν μπόρεσε νάντισταθῇ.
Ναί, ἦταν ἁμαρτία νὰ χάσῃ αὐτὸ τὸ
χορὸ, ὅπου θὰ πῆγαινε μὲ τέτοιο ὥραλο
κοστούμι.

Ἐνῶ ἡ Κωσταντίνα ἄρχισε νὰ ντύνῃ
τὴ μητέρα του, ὁ Τζάκ πέρασε στὸ
διπλὰν σαλονάκι, μονάχος, στὰ σκο-
τεινὰ. Λίγο φῶς ἔμπαινε μόνο ἀπὸ ἓνα
φανάρι τοῦ βουλευτάρτου. Μελαγχολι-
κά, μὲ τὸ μέτωπο ἀκουμπισμένο στὸ
τῆγμα τοῦ παραθύρου, ὁ μικρὸς ἄρχισε
νὰ συλλογιέται τὴ γεμάτη συγκινή-
σεις ἡμέρα ποὺ εἶχε περάσει. Καὶ λίγο-
λίγο, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, αἰστάνθηκε
πῶς εἶχε γίνει τὸ «κακόμοιρο» παιδί,
ποὺ ἄκουσε νὰ λένε πίσω του μὲ οἶκτο,
τὴ στιγμή ποὺ ἔφευγε διωγμένος ἀπὸ τὸ
Δύκειο τῶν Ἰησουϊτῶν.

Εἶναι τόσο παράξενο νὰ σὲ λυποῦν-
ται, ὅταν νομίζῃς τὸν ἑαυτὸ σου εὐ-
τυχισμένο! Ὑπάρχουν λοιπὸν δυστυ-
χίες τόσο καλὰ κρυμμένες ὥστε νὰ
μὴ τις μαντεύουν ἐκεῖνοι ποὺ τις
προξενοῦν ἢ ἐκεῖνοι ποὺ τις ἔχουν;
Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ἡ μητέρα
του ἦταν ἑτοιμη.

— Ἐλα, κύριε Τζάκ, ἔλα νὰ
ἰδῇς τί ἔμορφη ποὺ ἔγινε ἡ μαμ-
μά σου!

— ὦ, τί χαριτωμένη Τρέλα, ρά-
δινη κι' ἀσημένια, κουδουνάτη,
ὅλη ἀπὸ σατέν!

Τὸ παιδί τὴν κοίταζε, τὴ
θαύμαζε κι' ἐκείνη, μὲ τὴ μά-
σκα στὸ χέρι, γελοῦσε τοῦ Τζάκ



«Στὸ Ἰσπανικὸ Ζεχαροπλαστεῖο...» (Σελ. 17, στ. α'.)

κι' ήταν χαρούμενη κι' η ίδια, χωρίς να τη μέλη πιά τί κακό είχε κάνει, θεέ της, για να νάναι τόσο δυστυχισμένη. Έπειτα η Κωσταντίνα της έβριξε στους ώμους ένα ζεστό γούνινο επανωφόρι και την συνόδεψε ως τ'αμάξι, ενώ ο Τζάκ, από το κάγγελο του κεφαλόσκαλου, την έβλεπε να κατεβαίνει στο χαλί της σκάλας ζωηρή, πεδηχτή, σά να χόρευε από τώρα, να φεύγει για το μακρινό εκείνο χορό όπου δεν έπαιρναν τα παιδιά, και να τον αφήνει στο σπίτι μονάχο... Με το τελευταίο κουδούνισμα της στολής της, ο μικρός μπήκε μέσα λυπημένος και, για πρώτη φορά στη ζωή του, άνησυχος για την εγκατάλειψη αυτή, αν και δεν ήταν κανέν' άσυνήθιστο πράγμα.

Συχνά η κυρία ντε-Μπαρνασού το δρόμο γευμάτιζε έξω, σε φιλική της σπιτία ή σ' έστιατόρια του μεγάλου κόσμου με φίλες της, ή πήγαινε στο θέατρο, σε συναυλία ή σε χορό. Τον έμπιστευόταν στην πιστή Κωσταντίνα και φεύγοντας τους έλεγε:

— Απέψε θα φάτε μαζί.

Έβαζαν δυο σερίβτσια στην τραπέζα, που του Τζάκ του φαινόταν πολύ μεγάλη αυτά τα δράδια· συχνά όμως η καμαριέρα, που δεν της πολύαρεσε να τρώη μόνη με το παιδί, κατέβαζε τα δυο σερίβτσια στην κουζίνα κι' έτρωγαν στο υπόγειο μαζί με τους άλλους υπηρέτες.

Σωστή εδωχία. Γιατί και τα φαγιά ήταν άφθονα στο πλουσιόπιστο της χήρας Μπαρνασού, και τα κρασιά, κι' η εύθυμία φυσικά των συνδαιτυμόνων γύρο στο ακατάστατο εκείνο τραπέζι με το λεκιασμένο τραπεζομάντηλο. Άλλα η Κωσταντίνα που ήταν επί κεφαλής, δεν άφινε τους υπηρέτες να μιλούν με ασέβεια για την κυρία τους μπροστά στο παιδί. Μόνο με μισόλογα κατηγορούσαν το χαρακτήρα της ή σχολίαζαν τα καμώματά της.

Αυτό έγινε και κείνο το βράδυ. Και το θέμα της όμιλλας ήταν οι «παπάδες» που άρνήθηκαν να δεχθούν στο σχολείο τους τον Τζάκ. Ο Αύγουστος, ο άμαξάς, έλεγε πως τόσο το καλύτερο, γιατί καί-μέσα το παιδί θα γινόταν «ένας Γκεζουίτης, ένας ταρτούφος, ένας υποκριτής». Η Κωσταντίνα διαμαρτυρήθηκε. Δεν την ένοιαζε βέβαια κι' αυτήν που ο Τζάκ δεν μπορούσε να μπη στο σχολείο εκείνο, δεν ήθελε όμως να λένε κακό για τους παπάδες. Από τη στιγμή αυτή, η συζήτηση πήρε άλλο δρόμο, προς μεγάλη στενοχώρια του Τζάκ που την άκουγε προσεκτικά, με την έλπίδα να μάθω επιτέλους γιατί δεν τον ήθελε ο παπάς εκείνος, που μολοντούτο φαινόταν τόσο καλός: «Αλήθεια, δεν περίσσευε ούτε μία γωνίτσα, ούτ' ένα κρεβατάκι

γι' αυτόν σ' ένα τόσο μεγάλο σχολείο; Άλλα για την ώρα, οι υπηρέτες δεν μιλούσαν πιά ούτε για το παιδί ούτε για τη μητέρα του. Μόνο καθόνας έλεγε για τις θρησκευτικές του ιδέες. Άξαφνα ο Αύγουστος, μεθυμένος λιγάκι, εκήρυττε πως ο θεός του ήταν... ο ήλιος. Άλλον δεν ήξερε.

— Έγώ είμαι σάν τους έλέφαντες! έλεγε και ξανάλεγε. Δατρεύω τον ήλιο.

Επιτέλους τον ρώτησαν που το είδε γραμμένο πως οι έλέφαντες είναι ήλιολάτρες.

— Το είδα κάποτε σε μία... φωτογραφία! αποκρίθηκε ο μεθυμένος.

Σ' αυτό άπάνω η Κωσταντίνα θύμωσε και τον φώναξε άθεο, άσεβη, ενώ η μαγειρίτσα, μία χοντρή χωριάτισσα από την Πικαρδία, έλεγε και στους δυο παραινεντικά:



«Ο Τζάκ κοιμόταν...» (Σελ. 14, στ. β').

— Αφήστε τ' αυτά!... Δεν κάνει να μιλούμε για θρησκεία... στο τραπέζι!

Κι' ο Τζάκ; τί έκανε ο Τζάκ;

Έκει, στην άκρη του τραπεζιού, ζαλισμένος από τα φουρνέλλα της κουζίνας και την άνιαρή συζήτηση του υπηρέτη, ο μικρός κοιμόταν με το πρόσωπο άκουμπισμένο στον άγκωνα του και τις ξανθές του μπούκλες χυμένες άπάνω στο βελουδένιο του μανίκι. Στον ύπνο του, που δεν ήταν άκόμα βαθύς, άκουγε τις όμιλλες. Τώρα του φαινόταν πως μιλούσαν πάλι γι' αυτόν. Άλλά από μακριά, από πολύ μακριά, σά μέσα σε όμιχλη, σά σε όνειρο...

— Και τώρα τί θα γίνει το πουλάκι μας; ρώτησε μία στιγμή η μαγειρίτσα.

— Έρω κι' εγώ; αποκρίθηκε η καμαριέρα. Η μητέρα του δε θέλει πιά να τον κρατήσει στο σπίτι. Είναι μεγάλος, κατρός του να μάθω γράμματα... Και μου είπε μένα ή κυρία να του βρω σχολείο.

— Για στάσου! για σταθίτε! έκαμε τότε ο άμαξάς, αδειάζοντας και το τελευταίο του ποτήρι. Καλέ, έγω ξέρω ένα περίφημο!... Το λένε... για στά-

σου να ιδής πως το λένε... ά, να!... το λένε Λύκειο... άχι, άχι Λύκειο... Γυ... Γυμνάσιο Μορονβάλ!... Μα το ίδιο είναι: Λύκειο, Γυμνάσιο, σχολείο θά πη. (*) Τόν καιρό που ήμουν άμαξάς στο Σαίτ, του πλούσιου άπό την Αίγυπτο, εκεί πήγαινα το μικρό του. Ο έπιστάτης μάλιστα μου έδινε κάτι ρεκλάμες, που έλεγε αν τί και πως είναι το σχολείο... Για στάσου, μου φαίνεται πως μου βρίσκεται άκόμα μία...

Έψαξε το πορτοφόλι του κι' άνάμεσα στα κιτρινωμένα χαρτιά που άπλωσε στο τραπέζι, διάλεξε ένα άκόμα πιό λερωμένο από τάλλα.

— Νά το! φώναξε θριαμβευτικά. Ξεδίπλωσε το χαρτί, που ήταν πραγματικώς άγγελία, μία ρεκλάμα, κι' άρχισε να συλλαβίζει με κόπο:

— Γυ... Γυμνάσιον Μο...ρονβάλ...

— Δός μου δώ! είπε η Κωσταντίνα. Και του πήρε το χαρτί και το διάβασε μονορούφι:

Γυμνάσιον Μορονβάλ, 25, λεωφόρος Μονταίν. — Στην ωραιότερη συνοικία του Παρισιού. — Οικογενειακόν ολιγοτροφεϊόν. — Μεγάλος κήπος. — Αριθμός μαθητών περιορισμένος. — Μαθήματα γαλλικής προφοράς κατά την μέθοδον Μορονβάλ-Δεκοστήρ. — Διορθώνεται κάθε ξενική ή επαρχιακή προφορά. — Άσκησις των φωνητικών οργάνων. — Διδασκαλία των κανόνων της άναπνοής, της άρθρώσεως, με μεγαλόφωνον άνάγνωσιν κατ' έννοιαν.

— Ά, μ' αυτό μου φαίνεται λαμπρό! είπε η Κωσταντίνα που στάθηκε μία στιγμή να πάρη την άναπνοή της. (Άκολουθεί)

Η ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ

Στο περιβόλι, κάθε καλοκαίρι, μία φλόση χρυσόμυγα κυριέει. Κάνει πως είν' σοφή κι' όλα τα έξερει, Μα είναι χρυσή μονάχα και βουίζει...

Στά ταπεινά λουλούδια που γυρνά, Για κοσμογυρισμένη τους περιγ' Κι' αλήθεια, έχει γυρίσει όλη τη σφαίρα Και έχει κάνει ταξίδια μακρινά: Έπληγε ως τη γωνιά του κήπου πέρα!

Έδιάβηκε χωρίς παραβοήρη. Άνεανούς και λίμνες και ποτάμια, — τη στέγη, τον κουβά, το ποτιστήρι, — Πέρασε κι' άπ' του κήπου τα καλάμια!

Έκανε και το γύρο μιάς βεράνας! Έγνώρισε και κάποιον άκακία! Κι' έδιάβ' σ' Παγκόσμια Ιστορία Στα φύλλα μιάς λεβάντας!

Τί βουιτό! όλο τον κήπο φοβερίζει... Μα το ήσυχο τ'άγρι μόνο έξερει Πως είν' χρυσή μονάχα και βουίζει, Κι' όταν φυσάει μέσ' στο καλοκαίρι Και φτερόνει,

Τη συνεπαίρνει ξαφνικά και τη σαρώνει [Από τα «Φθινοπωρινά»]

ΤΜΟΣ ΜΟΡΑΤΙΝΗΣ

(*) Στη Γαλλία δεν έχουν, όπως έμας έδω, σχολεία ονομαζόμενα Γυμνάσια. Γι' αυτό ο άμαξάς δυσκολεύτηκε να θυμηθή τη λέξη. — Σ. τ. Μ.

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΔΗΜΟΝΙΑ

Αυτό το ρόδο, της-πεταλούδας-το-χρώμα, και τ' άλλο, το σφαιρικό, που ο θάνατός του θάναι κόκκινος, κόκκινος-βαθύς σάν το βύσινο, δε σαλεύουν πιά όλότελα, σιμά στα νερά της στέρας που όνειρεύονται.

Είναι άψηλά, μεστά, γινωμένα, μεγάλα. Και προσμένουν να πεθάνουν.

Ένας ήλιος χαμηλός, άνάμεσα στους μακρινούς κορμούς, πιό δικός, πιό γνώριμος, μοιάζει, στο βάθος, σάν τη λευκή φλόγα που λυώνει τις λαμπάδες. Όλη ή δύση ανεβαίνει, λιβάνι, κατά το διάστημα. Κι' ο κήπος είναι καθώς τα λουλούδια στα μάτια των άρρώστων. Μία παραστρατημένη σφήκα τρίζει κά-ποιο μονότονο άνάκρουσμα· στέκει λίγη ώρα μετέωρη αντίκρυ άπ' τα φύλλα· και βουίζει κρυφά, σά νάρχεται ή βοή από άπόσταση. Είναι παντού τόση γαλήνη, τόση φωτερή γαλήνη... Το χρώμα άρραβωνιάζεται το φώς. Είναι τόσο ελθια τα πάντα, τόσο μακάρια, τόσο εδανικά. Είναι ή ώρα...

Μα τα ρόδα άκόμα να πεθάνουν. Χειμωνιές παραμονεύουν πίσω άπ' αυτό το ξανθό όνειρο: οι άνεμοζάλες του χιονιά που κλωσσουν τα χιόνια· οι βορριάδες που ξεδιπλώνουν τα παλιά· ή άμέτρητη ψιχάλα που σταλάζει άπ' τα κροκλώνια. Τα ρόδα πρέπει να τελειώνουν άπό τώρα. Φοβούνται τον καιρό, φοβούνται τον καιρό. Η ζωή τους σώθηκε. Είναι πιό περιττό...

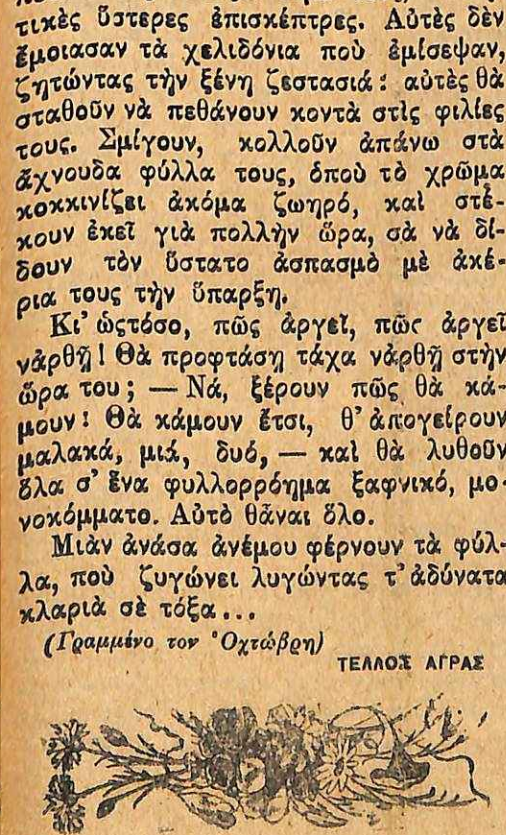
Πρός το δειλί, ένα σμάρι άδελφές πεταλούδες πέταξαν σιμά τους, — έλεητικές ύστερες επισκέπτες. Αυτές δεν έμοιασαν τα χελιδόνια που έμπεσαν, ζητώντας την ξένη ζεστασιά: αυτές θά σταθούν να πεθάνουν κοντά στις φίλες τους. Σμίγουν, κολλούν άπάνω στα άχνοδα φύλλα τους, όπου το χρώμα κοκκινίζει άκόμα ζωηρό, και στέκουν εκεί για πολλήν ώρα, σά να διδουν τον ύστατο άσπασμό με άκέρια τους την ύπαρξη.

Κι' όστόσο, πως άργεί, πως άργεί νάρθη! Θά προφτάση τάχα νάρθη στην ώρα του; — Νά, ξέρουν πως θα κάμουν! Θα κάμουν έτσι, θ' άπογείρουν μαλακά, μιά, δυό, — και θα λυθούν ελα σ' ένα φυλλορρόφημα ξαφνικό, μονοκόμματο. Αυτό θάναι όλο.

Μιάν άνάσα άνέμου φέρνουν τα φύλλα, που ζυγώνει λυγώντας τ' άδύνατα κλαριά σε τόξα...

(Γραμμένο τον Οκτώβρη)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

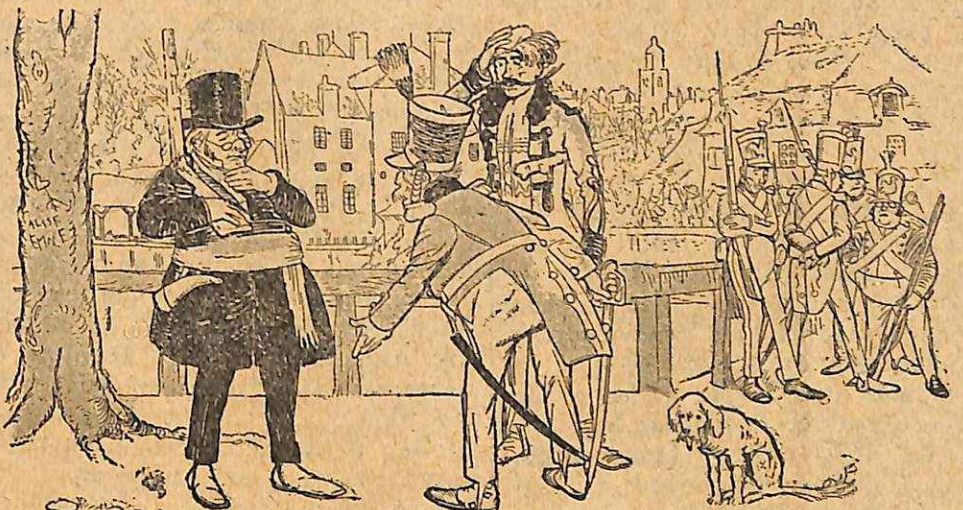


Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Η μικρή εκείνη πόλη είχε πολύ καλό Δήμαρχο, δραστήριο και προνοητικό. Άμέσως λοιπόν ο κύριος Δήμαρχος έκραξε τον γενναιοτάτο άρχηγό των Έθνοφρουρών και τον κύρ- Καμισίτη, τον διευθυντή του Θηριοτροφεϊού, και τους έστειλε να ψάξουν παντού για τη φευγάτη άρκούδα: Μέσα στην πόλη, έξω στα περίχωρα, στους κήπους, στα ύπόγεια, στις ταράτσες, άκόμα και στα κεραμίδια.



Ξεκίνησαν εκείνοι οι δυο με τους Έθνοφρουρούς κι' έψαξαν παντού, παντού. Άλλά ύστερ' από τρεις ημέρες, γύρισαν άπρακτοι: Πουθενά δεν βρέθηκε ή Άράπα, ούτε ζωντανή ούτε ψόφια!

— Δεν έχει άλλο, είπε τότε ο κύριος Δήμαρχος. Οι κάτοικοι άς προσέχουν. άς κλειούν τα σπίτια τους νωρίς, κι' ο Θεός πιό άς βάλη το χέρι του!

Φαντασθήτε τώρα το φόβο των κατοίκων, όταν ο τελάλης, με το ταμπούρλο τους άνακοίνωσε το άποτέλεσμα του τριήμερου κυνηγιού και την άπελπιστική διαταγή του κυρίου Δημάρχου!

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΚΑΖΑΝΙ

[Το ωραιότερο από τα περίφημα άνέκδοτα του Ναστραδίν - Χέντζα].

Κάποτε ο Ναστραδίν-Χέντζας δανείστηκε από μία γε τόνισσά του ένα μεγάλο καζάνι.

Άφου τελείωσε τη δουλειά του, της τόνισε πίσω, μαζί μ' έν άλλο καζανάκι, δικό του, που τόχε βάλει μέσα στο μεγάλο.

— Τ' είναι τούτο; είπε η γειτόνισσα έκπληκτη.

— Το καζάνι σου γέννησε, κυρά μου, της έξηγήσε, όρμηγεμένος από το Ναστραδίν, ο μικρός υπηρέτης. Κι' ο άφέντης μου σού στέλνει μαζί και το παιδάκι του.

— Ά, έτσι; έκαμε με πονηρή χαρά ή γειτόνισσα. Ευχαριστώ πολύ τον άφέντη σου.

Κι' έκράτησε το καζανάκι.

Πάλι σε λίγες ημέρες, ο Ναστραδίν χρειάστηκε το μεγάλο καζάνι κι' ή γειτόνισσα του το δάνεισε με προθυμία. Του κάκου όμως περίμενε να το λάβη πίσω, είτε με κανέν' άλλο καζανάκι, είτε μονάχο του. Έχασε τότε την ύπο-

μονή της κι' έστειλε να το ζητήσει. — Πέθανε! της μήνυσε ο Ναστραδίν.

Πέθανε;! Μα πεθαίνουν τα καζάνια; Η γειτόνισσα έγινε έξω-φρενών· κι' έπειδή ο Ναστραδίν έπέμενε να μη της δίνη το καζάνι, τον έκραξε στο δικαστήριο.

— Αυτός, είπε του Κατή, μου δανείστηκε το καζάνι μου και μου το κράτησε. Θέλω να μου το δώση ή να μου το πληρώση.

— Δεν τόχω, Κατή μου! άπολογήθηκε ο Ναστραδίν. Νά σου πώ: Ό,τι γεννάει στον κόσμο, δεν πεθαίνει κιόλα;

— Βέβαια, είπε σοβαρά ο Κατής.

— Έ, λοιπόν το καζάνι, την πρώτη φορά, γέννησε στο σπίτι μου και του λόγου της το παραδέχτηκε, κράτησε μάλιστα και το γέννητούρι. Μ' αυτή τη φορά, το καζάνι της μου πέθανε και τ'όθαψα. Τί να της κάνω;

— Δίκιο! έκαμε ο Κατής. Άφου παραδέχτηκες το ένα, πρέπει, κυρά μου, να παραδεχτής και τ'άλλο. Πήγαινε. Έχασες το καζάνι σου, για να μάθης άλλη φορά να μην παραδέχεσαι μόνο ό,τι σε συμφέρει, παρά μόνο το σωστό.

(Λαοαίσιον)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΗ

Αγαπητοί μου,



ΕΝΑ εικόπεδο, κοντά στο Κολωνάκι, σκάβοντας για να θεμελιώσουν ένα σπίτι, βρήκαν δυο - τρεις αρχαίους τάφους. Όλο βρίσκουν στην Αθήνα! Απ' το Ριζόκαστρο ως τα πόδια του Λυκαβητοῦ, όπου να σκάβουν, θα βρουν κάτι αρχαίο. — τάφο, ἀγάλμα, στήλη, πλάκα, ἀγγείο, μωσαϊκό, — πότε σπουδαίο από αρχαιολογική άποψη, πότε άσήμαντο· πότε καλλιτεχνικό άριστούργημα, πότε έργο κοινό· πάντα όμως ωραίο, περίεργο, ενδιαφέρον, όπως κάθε τι που βγήκε απ' τα χέρια των μεγάλων εκείνων προγόνων. Μ' όλες τις ανασκαφές που έγιναν κατά καιρούς, μ' όλα τὰ μέτρητα και σημαντικότερα ευρήματα που έφερε στο φως ή άξίνα, τὸ κλασικό αυτό έδαφος κρύβει ακόμα σὰ σπλάχνα του θησαυρούς. Καί φαντάζομαι πόσοι πάλι θα ξεσκεπαστούν και θα θαμπώσουν τούς σοφούς, τούς αρχαιολόγους, τούς ιστορικούς, τούς φιλότεχνους όλου τοῦ κόσμου, με τὴν ανασκαφή που θα γίνει τώρα δόλγυρα στην Ακρόπολη, σ' αυτό τὸ κέντρο τῶν αρχαίων Αθηνῶν, τῆς «πρὶν πόλεως Θηρώς»!

Θάκοψατε ίσως τὴν ιστορία. Ἡ Ἑλληνική Ἀρχαιολογική Ἑταιρεία φιλοτίμησε τὴν Κυβέρνηση νὰ τῆς δώσῃ τὰ μέσα νὰ αναλάβῃ αὐτὴ τὴν ανασκαφή. Ἐγείνε τὸ σχέδιο, ἔγεινε καὶ τὸ Διάγραμμα ποὺ «ἀπαλλοτριώνει» τ' Ἀναφιώτικα, — τὴ λαϊκὴ αὐτὴ συνοικία, τὴ σκαρφαλωμένη στὴ μεσημερινὴ πλευρὰ τοῦ ἱεροῦ Βράχου, — καθὼς κι' ἔλα τὰ κτίρια ἢ οἰκόπεδα ποὺ περιλαμβάνονται ἕνα γύρο στὸ σχέδιο, ἀπὸ δὴ ὡς τοῦ Ψυρῆ κι' ἀπὸ κεῖ ὡς τὴν ὁδὸν Σαλαμίνας. Ἐννοεῖται πὼς γιὰ νὰ παλλοτριωθοῦν τόσα κτήματα σὲ τόση ἔκταση, χρειάζονται καὶ κάμποσα ἑκατομμύρια, ποὺ όμως τὸ Κράτος δὲν εὐκολυνόταν νὰ τὰ δώσῃ. Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε σὲ μιὰ ἐκκρεμότητα, — πρᾶγμα, δυστυχῶς, συνειθισμένο στὸν τόπο μας, — κι' οἱ κακόμοιροι οἱ ἰδιοκτῆτες ἐκείνου τοῦ μέρους δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν. Οὐτε τὴν ἀποζημίωσή τους ἔπαιρναν νὰ φύγουν, νὰ καθήσουν ἄλλοι, οὔτε νὰ διαθέσουν πιά τὰ σπίτια τους μπορούσαν, — νὰ τὰ πουλήσουν, νὰ τὰ νοικιάσουν, νὰ προσθέσουν σὰ παλιὰ κανένα πάτωμα ἢ νὰ χτίσουν καινούργια σὰ οἰκόπεδά τους. Οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν καθεμέρα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα: μιὰ στιγμή ἀπειλήθησαν καὶ ταραχῆς.

Όταν, ἄξαφνα, παρουσιάστηκε ὁ «ἀπὸ μηχανῆς Θεός»: Ἡ «νὴ Ἀμερικανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή», ποὺ προσφερόταν νὰ αναλάβῃ αὐτὴ τὴν ανασκαφή καὶ νὰ

κάμῃ ἔλα τὰ ἔξοδα, γιὰ νὰ ὠφελήθῃ μόνο τὴ... δόξα. (Γιατὶ αὐτὸ γίνεται, ἔταν ἡ Κυβέρνηση δίνῃ τὴν ἄδεια σὲ μιὰ ξένη Σχολή, σ' ἕνα ξένο Κράτος, νὰ νασκάφῃ: τὰ ευρήματα μένουν στὸν τόπο.) Ἐταί ἡ προσφορὰ ἔγεινε δεκτὴ μ' εὐγνωμοσύνη, τὰμερικανικὰ δολλάρια ἔλυσαν τὸ ζήτημα, κι' οἱ ἰδιοκτῆτες ἐκεῖ πέρα ἠσύχασαν. Σὲ λίγο εἰ Ἀναφιώτες κουβαλοῦνται στὸν Ἀνάλατο, γκρεμίζονται τὰ σπίτια δόλγυρα στὴν Ἀκρόπολη κι' ἀρχίζει ἡ ἄξίνα νὰ σκάβῃ βαθιά, γιὰ νὰ φέρῃ πάλι στὸ φῶς καινούργιες ἱσως Ἀφροδίτες καὶ καινούργιους Ἑρμείους...

Ἀλλὰ καὶ τίποτα τέτοιο ἂν δὲν γίνῃ, καὶ τίποτα σπουδαίο, πολὺ σπουδαίο, ἂν δὲν εἶναι νὰ βρεθῇ, φτάνει ποὺ θὰ καθαριστῇ ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος, φτάνει ποὺ θὰ λειψῇ ἡ ἀσχήμια τῶν Ἀναφιώτικων ἐκεῖ - πάνω, φτάνει ποὺ θὰ ἐλευθερωθῇ κι' ἡ ἀπὸ δὴ πλευρὰ τῆς Ἀκρόπολης ὅπως εἰν' ἐλεύθερες οἱ ἄλλες, καὶ θὰ σχηματιστῇ γύρο στὸν ἱερὸ Βράχο, στὸ αἰώνιο μνημεῖο, μιὰ μεγάλη πλατεία, κατάφυτη, κατιστόλιστη, γιὰ νὰ χῇ στὸ κέντρο τῆς — τὸ κέντρο τοῦ πολιτισμένου κόσμου, — τὸν ἀθάνατο Παρθενῶνα. Ἀληθινὰ θάναί καὶ ὠραίο, ταιριαστό. Κι' ἀκόμα θάναί τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς μιὰ γενναία, ριζικὴ ἀνακαίνιση τῆς πρωτεύουσάς μας, ποὺ τὴν ὀνειροπολοῦμε χρόνια:

Ν' ἀνοίξῃ μιὰ μεγάλη λεωφόρος ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο ὡς τὴν Ἀκρόπολη, περνώντας ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τὸν κήπο του, — μιὰ λεωφόρος ποὺ θὰ γινόταν ἡ κυριότερη ἀρτηρία τῆς κεντρικῆς πόλης. Νὰ προχωρήσῃ ἡ ὁδὸς Σταδίου ἰσὶα κάτω, ὡς τὸ Σταθμὸ τῆς Πελοποννήσου, νὰ κόψῃ τὴν Πλατεία τῆς Ὁμονοίας καὶ νὰ γίνῃ στὸ τέρμα μιὰ ἄλλη, πέντε φορές μεγαλύτερη πλατεία. Νὰ κτισθῇ κάπου ἄλλοι μιὰ μεγάλη Μητρόπολη, ἀντάξια τῶν Αθηνῶν, με μιὰ μεγάλη πλατεία γιὰ τίς τελετὲς καὶ τίς παράτες, ποὺ τόσο ἀσχημα γίνονται σήμερα στὴ μικρῇ, τὴ στενόχωρῃ ἐκείνῃ πλατεΐσῃ. Κι' ἄλλα πολλά... Ἐ, λοιπόν, αὐτὸ ποὺ θὰ γίνῃ τώρα δόλγυρα στὴν Ἀκρόπολη, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς ποὺ πιθανότατα θὰ μᾶς χαρίσει, θὰ εἶναι βέβαιότατα κι' ἡ καλὴ ἀρχὴ αὐτῆς τῆς ὀνειρευτῆς ἀνακαίνισης.

Ἀλλ' ἂς κλεῖσουμε τὴ μεγάλη αὐτὴ παρένθεση κι' ἂς γυρίσουμε στὸ Κολωνάκι. Σὰς ἔλεγα, ἐπὶ κάπου ἐκεῖ βρέθηκαν τελευταῖα δυο-τρεῖς τάφοι. Τ' ἄγγελα καὶ τὰλλα «εκτερίσματα» ποὺ εἶχαν μέσα οἱ τάφοι αὐτοί, ἦταν κοινὰ πράγματα, χωρὶς πολλὴ καλλιτεχνικὴ ἢ ἀρχαιολογικὴ ἄξια. Μαζὶ όμως μ' αὐτὰ, μέσα σὲ κάποιον τάφο, βρέθηκε κι' ἕνας... σταυρός! Μάλιστα, ἕνας σταυρὸς χριστιανικός, με τὸ Χριστὸ

σκαλισμένον ἀπάνω ἢ με τὰ σήματα τοῦ Χριστοῦ, ἕνας σταυρὸς με λαβὴ, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μεταχειρίζονται οἱ ἱερεῖς στὸν ἀγιασμός! Πὼς βρέθηκε; τί γύρευε μέσα στὸν τάφο ἐνὸς ἐθνικοῦ, ἐνὸς εἰδωλολάτρη; Πολὺ περίεργο, ἀνεξήγητο! Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ δημοσιεύθηκε στὴς ἐφημερίδες ἡ εἰδηση, οἱ φαντασίες ἔδιναν κι' ἔπαιρναν.

Ἄλλοι ἔλεγαν πὼς ἦταν θαῦμα. Ἄλλοι πὼς οἱ ἀρχαιολόγοι δὲν ἤξεραν τί ἔλεγαν καὶ πὼς οἱ τάφοι ἐκεῖνοι δὲν ἦταν ἀρχαῖοι, παρὰ τῆς παλαιохριστιανικῆς ἐποχῆς, ὅταν ὑπῆρχαν παντοῦ κι' εἰδωλολάτρες καὶ χριστιανοί. Ἐταί κι' ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος, — συμπεραίναν, — ἐνὼ θαδόνταν κατὰ τὸν εἰδωλολατρικὸ τρόπο, σὰν εἰδωλολάτρης ποὺ εἶχε γεννηθῇ, ἔπαιρνε μαζὶ τοῦ στὸν τάφο (δηλαδὴ τοῦ ἔβαζαν οἱ συγγενεῖς του) καὶ τὸ σύμβολο τῆς νέας θρησκείας ποὺ θὰ εἶχε δεχτῇ ἀργότερο. Οὐμόνταν μάλιστα καὶ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο, τὸν αὐτοκράτορα ποὺ γεννήθηκε εἰδωλολάτρης στὴ Ρώμη καὶ πῆθανε χριστιανὸς στὴν Κωνσταντινούπολη: Ἦταν μιὰ ἐποχὴ μεταβατικῇ, ποὺ ἀνακατευόνταν μέσα του καὶ οἱ δυο θρησκείες, ποὺ δὲ θυμόταν εὐθὺς τί Θεὸ πιστεύει, ποὺ ὀρκιζόταν στὸν Ἀπόλλωνα καί, τὴν ἴδια στιγμή, στὸ Χριστό. — «Ναί, μὰ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ μὰ τὸν Ἰησοῦν!» ἔλεγε, ὅπως π: χ: τὸν ἀκοῦμε νὰ λέῃ στὴ «Φαύστα» κατὰ τὸν Βερναρδάκη...

Καὶ όμως, τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Τὸ ἀνακάτωμα ὅλο, παιδιὰ μου, εἶχε γίνῃ... στὴν ἀστυνομία καὶ στὴς ἐφημερίδες. Ὁ ἀστυνόμος δηλαδὴ τοῦ τμήματος, μαζὶ με τὰ κατασχεμένα ευρήματα τῶν τάφων, εἶχε τοποθετήσῃ καὶ τὸ σταυρὸ, ποὺ τὴν ἴδια ἡμέρα τὰ ὄργανά του τὸν εἶχαν βρῇ κάπου ἐκεῖ σ' ἕνα σπίτι καὶ τὸν εἶχαν κατὰ σκεῖ ὡς χριστιανικὴ ἀρχαιοτέτα (γιατὶ ἦταν πραγματικῶς τριῶν τουλάχιστο αἰώνων.) Κι' ὅταν οἱ δημοσιογράφοι πῆγαν νὰ ἰδοῦν τὰ ευρήματα, εἶδαν κοντὰ τὸν σταυρὸ καὶ τὸν παλαιὸ σταυρὸ καὶ τὸν κατὰγραψαν με τάρχαλα, χωρὶς νὰ προσέξουν στὴν ἀστυνομικὴ ἐκθεση ποὺ ἔλεγε, ἐπὶ αὐτὸς εἶχε βρεθῇ ἄλλοι. Τί γέλια! Καὶ τί ἀπογοήτεψη γιὰ κείνους ποὺ πίστεψαν μιὰ στιγμή σ' ἕνα θαῦμα, — μὰ καὶ τί λόγο θάχε τέτοιο θαῦμα; — ἡ ποὺ ἔδωσαν τόση ὠραία φαντασία γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὸ ἀνεξήγητο!

Πόσο συχνὰ συμβαίνουν στὸν κόσμο παρόμοια! Μὴν ξεχνᾶτε καὶ τὸ καινούργιο, τὸ ἀλλόκοτο «οὐράνιο σῶμα» ποὺ βασάνισε νύχτες ἕνα μεγάλο ἀστρονόμο καὶ ποὺ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ... ψόφια μύγα, κολλημένη στὸ γυαλὶ τοῦ τηλεσκοπίου του!...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ κυρία τοῦ γειτονικοῦ διαμερίσματος, ποὺ τὸ εἶχε ἰδῇ ὁ Φραγκίσκος με τὸ μηχανήμα τοῦ πατέρα του, ἤρθε νὰ τὸν πάρῃ στὸ σπίτι της. Μὰ ὁ Φραγκίσκος, με ὅλο ποὺ ἡ προσφορὰ αὐτὴ τὸν συγκινούσε, ἀρνῆθηκε:

— Εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία, εἶπε. Μὰ δὲ θ' ἀφίσω τὸν πατέρα μου ὡς τὴ στιγμή ποὺ θὰ τὸν σκεπάζῃ τὸ χῶμα.

— Μὰ ὕστερα; εἶπε ἡ καλὴ γυναίκα.

— Ὑστερα, δὲ μπορῶ νὰ ξέρω ἂν θὰ μπορέσω νὰ μείνω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Μὰ θὰ βγάλω μόνος μου τὸ ψωμί μου καὶ δὲ θὰ γίνω φόρτωμα κανενός.

Καὶ κάθησε πάλι πλάι στὸ προσκεφάλο τοῦ νεκροῦ.

Τὸν εἶχαν ντύσει με τὰ καλύτερά του ρούχα τὸν αὐτοῦ ἐφευρέτη καὶ καθὼς ἦταν ξαπλωμένος στὸ λευκὸ σεντόνι, ἔμοιαζε σὰ νὰ κοιμόταν ὅλος γαλήνη κι' εὐγένεια.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἀνοῖξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἕνα σπουδαῖο πρόσωπο, ποὺ ἡ ἐμφάνισή του ἔκαμε βαθειὰ ἐντύπωση σ' ὅλους τοὺς νοικάρηδες. Ἦταν ὁ ὑπάλληλος τῆς Δημαρχίας, ὁ κ. Λεζιέ. Φώναξε τὸ Φραγκίσκο στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο καὶ με ὕφος ἐπίσημο τοῦ εἶπε:

— Μικρὲ μου, σήμερὰ ἀσχολήθηκα με σένα...

Ὅλα ἔχουν κανονισθῇ γιὰ τὴν κηδεῖα τοῦ πατέρα σου, ἀπὸ τὸ ταμεῖο τῆς Περιθάλψεως. Ὅσο γιὰ σένα, φρόντισα καὶ κατόρθωσα νὰ μπῆς ἀπὸ αὐριο κίβλας μαθητευόμενος σ' ἕνα ἐργοστάσιο κι' ἐλπίζω ἐπὶ θὰ φανῇς ἄξιος αὐτῆς τῆς ἐννοίας καὶ θὰ γίνῃς καλὸς ἐργάτης κι' ἐξαιρετὸς πολίτης.

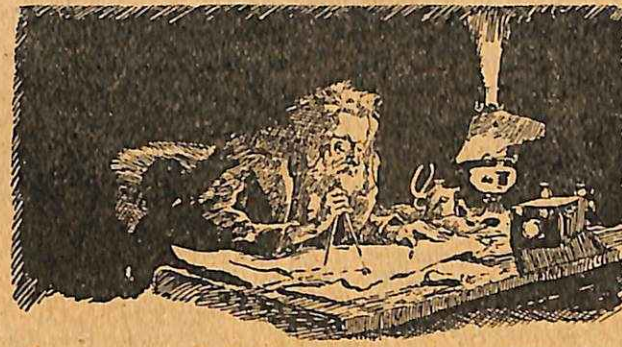
Κι' ἀφοῦ τελείωσε τὴ σύντομὴ αὐτὴ ἀγόρευσὴ του, ὁ ὑπάλληλος κοίταξε τοιγύρω του, νὰ ἰδῇ τὴν ἐντύπωση ποὺ ἔκανε. Μὰ ὁ Φραγκίσκος τοῦ χάλασε ἔλα τὰ σχέδια.

— Κύριε, εἶπε εὐγενικά, ἀλλὰ με σταθερότητα ποὺ ξάφνισε ὅσους ἦταν ἐκεῖ κι' ἀκούγαν· σὰς εὐχαριστῶ πολὺ θερμὰ γιὰ τὴν καλοσύνη σας, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ δεχθῶ.

— Πῶς! ἔκαμε ὁ κ. Λεζιέ. Δὲν καταλαβαίνεις τί ἐξαιρετικὴ τύχη γιὰ σένα εἶν' αὐτό; Ἐξασφαλίζω τὴν ὑπαρξὴ

σου, τὸ μέλλον σου, καὶ σὺ δὲ δέχεσαι;

— Ναί, κύριε, δὲ δέχομαι. Τὸν πατέρα μου μπορῶ νὰ τὸν θάψω μόνος μου, πουλώντας ἔλα τὰ πράγματα ποὺ βρίσκονται δὴ μέσα. Ὅσο γιὰ μένα, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνω προστατευόμενος τοῦ δήμου γιὰ νὰ βρῶ ἐργασία. Θὰ διατηρήσω τὴν ἀνεξαρτησίᾳ μου καὶ θὰ διαλέξω μόνος μου τὴ δουλειά μου. Ἐχῶ ὑποχρέωση νὰ ἐφαρμόσω τίς συμ-



«Νὰ περᾶ νύχτες ὁλόκληρες στὸ τραπέζι του...» (Σελ. 2, στ. β')

δουλές ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ πατέρας μου πεθαίνοντας.

Ἐδῶ λίγο ἔλειψε νὰ θυμώσει ὁ κ. Λεζιέ.

— Μὰ ὁ πατέρας σου, εἶπε, ἦταν ἕνας...

Σταμάτησε ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ νεκρὸ, μὰ καὶ ἀπὸ τ' ἀντίκρουσμα τῆς διαπεραστικῆς ματιᾶς τοῦ Φραγκίσκου. Καὶ συνέχισε πρὸς ἥρεμα:

— Ἦταν ἰσως ἕνας σοφός, μὰ ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ ἐκτελέσει τὸν προορισμὸ του, καὶ θὰ ἦταν κρίμα νὰ ἀκολουθήσεις τίς συμβουλές ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ ὁ



«Πῆρε τὸ χερί του μέσα στὸ δικό του...» (Σελ. 2, στ. β')

ἴδιος ἔζησε τόσο ἀχρηστὰ στὸν κόσμο.

— Κύριε, φώναξε ὁ Φραγκίσκος με τόνο σχεδὸν ἀπειλητικὸ, μάθετε πὼς δὲν ἐπιτρέπω σὲ κανένα νὰ ἐλέγξει τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα μου... Ἦταν μιὰ μεγαλοφυΐα καὶ μιὰ μέρα θὰ τὸ ἀναγνωρίσετε. Θ' ἀφιερῶσω σ' αὐτὸ ὅλη μου τὴ ζωή.

Ὁ κ. Λεζιέ χαμογέλασε εἰρωνικά

καὶ βγήκε, λέγοντας στοὺς γείτονες, ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει κατὰπληκτοὶ τὴ σκηνή:

— Εἴστε μάρτυρες, ἐπὶ ἔκαμα ἐπὶ μοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ χερί... Μὰ τὸ παιδί αὐτὸ ἔχει κεφάλι ἀγύριστο. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸ δρίζουν, ἂς τὸ κάμουν ἐπὶ θέλουν.

Κι' ἐφυγε ἀξιοπρεπῆς πάντα κι' ἐπίσημος.

Μὰ τὴ στιγμή αὐτὴ φάνηκε ἕνα νέο πρόσωπο, ἀνάμεσα στοὺς περιέργους ποὺ εἶχαν μαζεστῇ στὸ διάδρομο. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ εἶχε ἐγκατασταθῇ, πρὶν ἀπὸ λίγες ἐβδομάδες, σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν ἕνας Ἀναμίτης, ὀνομαζόμενος Τροῦ-Τιέν. Εἶχε ἔλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς του, μὰ ἦταν ντυμένος με ἀμεμπτο γκριζο-εὐρωπαϊκὸ κοστουμί καὶ στὸ κεφάλι φοροῦσε ἕνα καινούργιο καστανὸ στρογγυλὸ καπέλλο. Ὁ μικροκαμωμένος αὐτὸς ἀνθρώπος

με τὴν ἐξυπνὴ μορφὴ, τὴ γλυκεῖα φωνὴ καὶ τοὺς ἐπιφυλακτικοὺς τρόπους, προχώρησε με τὸ σιγαλὸ κι' ἀθόρυβο ἐκεῖνο βῆμα ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς Ἀνατολίτες κι' ἀρχίσε νὰ ψιθυρίζει στὸ αὐτὶ τοῦ Φραγκίσκου:

— Εἴπατε, θάρρῶ, πὼς σκοπεύετε νὰ πουλήσετε ἔλα τὰ πράγματα ποὺ βρίσκονται δὴ μέσα, γιὰ νὰ θάψετε τὸν πατέρα σας;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος.

— Λοιπὸν, τ' ἀγοράζω ἐγώ... Κι' ὡς ποὺ νὰ γίνῃ ἡ ἐκτίμησή τῆς ἀξίας τους, σὰς προκαταβάλλω χίλια φράγκα.

Σὰς συμφέρει;

Κι' ὁ Ἀναμίτης ἔδωκε κίβλας ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του τὰ χαρτονομίσματα. Ὁ Φραγκίσκος βιάστηκε νὰ δεχθῇ τὴν προσφορὰ του, ποὺ τοῦ ἔδινε τὸν τρόπο νὰ κάμει τὴν κηδεῖα τοῦ πατέρα του.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε, κι' ἔκαμς νὰ πάρει τὰ λεπτὰ.

Μὰ ὁ Ἀναμίτης τὰ τράβηξε μ' εὐγένεια καὶ μ' ἕνα ψεύτικο χαμόγελο, εἶπε:

— Σταθῆτε... Νὰ κάνουμε τακτικὰ τίς δουλειές μας. Ὑπογράψτε μου πρῶτα αὐτὸ τὸ χαρτί.

Ἐδῶκε γρήγορα γρήγορα ἀπ' τὴν τσέπη του μολύβι, ἔσχισε ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ καρνέ του κι' ἀρχίσε νὰ γράφει. Μόλις τελείωσε, ἔδωσε τὸ χαρτί στὸ Φραγκίσκο, ποὺ διάβασε τ' ἀκόλουθα:

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΟΝΣΕΡΤΟ

[Αριθ. Έγκρ. 32]

Κύνου φτερουγίσματα και νε-
[ράιδων άρματα,
πένθιμες μολπές θλιμμένες
και βγαλμένες
από βιόλες, φλάουτα, σάν άνα-
[στενάσματα.

Και νά τώρα, δοξαριές και γορ-
[γές φωνές χυμένες
σάν μέσ' σ'ε χαλάσματα,
σαν τραγούδι ξωτικό νάψελναν
[φραντάσματα
μέσ' σ'ε λύρες μαγεμένες...

Κερουνοί! κρότοι τρελλοί! Σάλ-
[πιγγες και σείστρα
ρίχνουν θριαμβευτική θούρα συμ-
[φωνία,
και σκορπάει απόκοσμος ήχος
[ή όρχήστρα...

Μά σιγά-σιγά, πνιχτά χάνεται ή
[μηνία
σ' ένα άπλό μουρουρίσμα, μέσα
[στη γαλήνη
σ' ένα θρούισμα γλυκό, που τ' ά-
[γέρι σβύνει...
Διόλυντα

ΤΟ ΠΛΗΓΜΕΝΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

[Αριθ. Έγκρ. 27]

Δυνατές φωνές και βιαστικά
βήματα με ξυπήσανε ένα παγερό
πρωί του χειμώνα. Σασιμενός
ανοιγόκλεισε τα μάτια μου δυό-
τρελές φορές, κι ύστερα — άν και
τουρτουρίζα από το κρύο, — ση-
κώθηκα, περιεργός να δώ τί συμ-
βαίνει. Οι φωνές, που καθώς κα-
τάλαβα, ήταν φωνές θαυμασμού
και χαράς, άκουγόνταν από το
διπλανό δωμάτιο και χωρίς ν' άρ-
γοπορήσω, έτρεξα και μπήκα.

Τάδεφια, άκουμπισμένα στο
παράθυρο, κοιτάζανε προς τόν
κάμπο που άπλώνεται μπρός στο
σπίτι μας, σάν να θαυμάζανε τί-
ποτα. Με δυό πηδηξίες βρέθηκα
στο διπλανό παράθυρο. Θυμώ-
θηκα! Βουνά, στέγες, δένδρα,
χωράφια, όλα, που χθές άκόμη
τάξερα γυμνά, τώρα τάβλεπα σκε-
πασμένα μ' έναν κάτασπρο πέπλο,
μ' ένα παχύ στρώμα χιονιοσύ.

Πόσο είχε αλλάξει ή φύση!
Έμοιαζε με μιá νύφη ντυμένη
τά κάτασπρα νυφικά της. 'Ο ού-
ρανός με τα λίγα σύννεφα του
φαινότανε σά μαύρος μπροστά
στην άστροπυμένη γή. Άέρας δεν
φυσούσε καθόλου· ούτε φύλλο
δέντρου κουνούσε. 'Από τις στέ-
γες των σπιτιών κρέμονταν κνή-
σταλοι διάφορον σχημάτων που-
μοιαζαν με πολλέλαιους της εκ-
κλησίας. Ένα μικρό ποταμάκι
που ήτανε λίγο μακρύτερα απ'
το σπίτι μας ήτανε κι' αυτό παγω-
μένο.

Άχ, τί ώραία που ήτανε ή
χιονιά! 'Οάθελα ποτέ να ήμν
ταν τα χιόνια. Όμως ό ήλιος,
που σπανίως κρυβότανε στα σύν-
νεφα, έβριχνε τις πολυπόθητες

άκτίνες του στη γή και, λίγο άρ-
γότερα, το μικρό ποταμάκι άρ-
χισε να τρέχει άργά-άργά. Δεν
πρόφτανε και να σκουπίζω το
τζάκι, που θάμπωνε από τις άνα-
πνοές μου.

Λίγο άργότερα, ένψ έτοιμαζό-
μουνα πιά να φύγω απ' το πα-
ράθυρο, γιατί το κρύο έτσούζε,
μερικά άσπρα σημάδιακα φάνηκαν
από μακριά. Ήτανε περιστέρια.
Με το γλήγορο πέταμά τους, δεν
άργησαν να πλησιάσουν και να
καθήσουν εκεί κοντά σ' ένα ύψω-
ματάκι που δεν είχε πιά χιόνι.
Θάταν, φαίνεται, κουρασμένα, ή
πouς ξέρει άν κι' αυτά δεν θαύ-
μαζαν τη χιονιά, γιατί δεν κου-
νούσαν από το μέρος που πρωτο-
κάθηταν. Μερικά μικρά πτηνια-
τάκια κι' άλλο τίποτα.

Μά αυτό ήταν πολύ έπιθυμύνο.
Γιατί ένα βάβαρο, ένα άσπλα-
χνο χειρ που φάνηκε όπλισμένο
από ένα γειτονικό παράθυρο, κα-
λύτερη ευκαιρία δεν γύρνε· σκού-
πηνε, και τα ήσυχα ως τότε πε-
ριστέρια πετάξανε μ' όρμη. 'Αλλά
δχι όλα· το έν' απ' αυτά πληγώ-
θηκε. Έκαμε μιá μικρή προ-
σπάθεια νάκοιουθήση τους συ-
τρόφους του, που καταφοβισμένοι
κι' όδιάφοροι είχαν πετάξει μα-
κριά. Και το μικρό άδερφακι
τους, λησμονημένο ίσως απ' όλα,
έπεσε χαμό λίγο μακρύτερα, γιά
να μην ξαν σπυκωθή πιά. Και τ'
άγνό αίμα που έτρεξε απ' την
αόθα καρδούλα του κοκκίνησε το
νυφικό φόρεμα της φύσης.

Χρυσή Ξαριά

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκρ. 36]

Χλωμό το μισοφέγγαρο—
μέσ' στα κλωδιά κρυμμένο,
πιδ κεί καθρεφτισμένο
στο άτάραχο νερό·

Στά δένδρα ψέλνει ό τζιτζικας
γλυκολαλεί ένα αηδόνι—
Πώς σβυούν γλυκά οι πόνοι
στο βράδυ το τερπνό!

Κόρη της Δίμνης

ΑΔΕΞΙΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

[Αριθ. Έγκρ. 37]

Ένας άδέξιός είχε μανία· ά
πηγαίνε στο κυνήγι. 'Αλλά κάθε
φορά που πήγαινε, γύριζε άπρα-
χτος. Μιά μέρα, καθώς γύριζε
κουρασμένος από την έξοχ ή και,
όπως πάντο, με το σύκκο άδειανό,
άπάντησε ένα παιδί που κρατούσε
ένα λαγό ζωντανό. «Α! σκέ-
φτηκε, «αυτή τη φορά θα έχω
κυνήγι!» 'Αγόρασε το λαγό, πήρε
ένα σπάγγο, τη μιάν άκρη του
την έδεσε στο πόδι του λαγού,
και την άλλη στη ρίζα ενός δέν-
δρου. 'Υστερα τραβήχτηκε μερικά
βήματα πίσω, σημάδεψε και πυ-
ροβόλησε. Κατά κακή του όμως
τύχη, τα σκάγια κόψανε το σπάγ-
γο κι' ό λαγός, άβλαβής κι' έλευ-

θερος, έγινε άφαντος, προς με-
γάλη άπογοήτευση του κυνηγού,
που όρκιστηκε να μην ξανακυνη-
γήση.
(Μετάφραση) Διάκος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μπροστά σ'ε μιá πυρκαϊή, ό
Γιάγκος:

— Άχ, τί κρύο πράγμα που
είναι ή φωτιά!
Κι' ή Νίτσα:

— 'Η φωτιά; κρύο πράγμα ή
φωτιά; Έλα, Χριστέ μου!
'Αφροστέφανωμένη Βαρκούλα

**

Στο μάθημα του Συντακτικού.
— Γεώργι, πώς λέγεται ή κυ-
ρία πρότασις με άλλο όνομα;
'Ο Γεώργιος, που τώρα μόλις
έπαψε να βλέπη τις εικόνες και
κοιτάζει το άσκαλο:

— Ποιά;
— 'Η κυρία...
— 'Α! δεσποίνη!

Έρωτ της Κρήτης

**

Πώς παρασύρουν οι τύποι:
'Ο Νίκος, γράφων προς φίλο
του, άρχίζει έτσι:
'Αγαπητέ μου 'Αλκη, άν έρω-
τίζς διά την ύγειάν μου. Είμαι λι-
γακι άρρωστος. Το αυτό επιθυμώ
και δι' υμάς.

Ναυτόπνυλο

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Με το προηγούμενο 1ο φύλλο
άρχισε το 48ον έτος κι' ό 33ος
τόμος της Β' Περιόδου της «Δια-
πλάσεως». Έκείνοι που ή συν-
δρομή των έληξε, πρέπει να την
άνανεώσουν. Και όσοι δεν έστει-
λαν άκόμη το δυμπλήρωμα της
συνδρομής του 1925, παρακα-
λούνται να το στείλουν μαζί,
σύμφωνα με τη δήλωση του
28ου φύλλου.

'Η ισχύς όλων των Ψευδω-
νύμων του 1925 έληξε πλέον.
'Όσοι θέλουν να έχουν το ίδιο
ψευδώνυμο και κατά το 1926,
πρέπει να το άνανεώσουν ως
την 31 Δεκεμβρίου. Κατόπι τα
μη άνανεωμένα ψευδώνυμα θα
είναι έλεύθερα και θα τα δίδω
εις όποιον τα ζητήσει.

'Όσοι θέλουν να συμπερίλη-
φθούν στον Διαγωνισμό των
Ευδύμων του 1925, πρέπει να
μou στείλουν Σημειώδιν των
Ευδύμων που έπληραν από 1 Δε-
κεμβρίου 1924 μέχρι 30 Νοεμ-
βρίου 1925. 'Ο 'Οδηγός λέγει
πώς πρέπει να είναι αυτή ή ση-
μειώσις. 'Όποιοι δεν στείλεις μέ-
χρι τέλους Δεκεμβρίου, δεν
θα άναφερθώ σ'ε. 'Αποτελέσματα
που θα δημοσιευθούν τόν 'Ια-
νουάριο.

Δέχομαι απ' όσους θέλουν και
Γενικάς Στατιστικάς των Ευ-
δύμων του 1925, που με βοή-
θούν πολύ στην εξέλεξη των
Σημειώσεων και την άπονομή
των Βραβείων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Το πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού εί-
ναι ή έγκαιρος άνανέωσις
της συνδρομής του.

ΟΔΗΓΟΣ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
(Συνέχεια, ως σελ. 8)

Σ' ένα γράμμα π. χ. που έχει
και παραγγέλεις, άπαντά άργό-
τερα παρά σ'έν άλλο που δεν
έχει· (γιατί πρώτα πρέπει να έκ-
τελεσθούν οι παραγγέλεις)· και
σ' ένα γράμμα που ρωτά κάτι
σπουδαίο, που μπορεί να ένδια-
φερη κι' άλλα της παιδιά, άπαντά
έκτενέστερα παρά σ'έν άλλο που
ζητεί άδιάφορες γιά τους άλλους
πληροφορίες ή κάνει μόνο παραγ-
γέλεις.

9.—'Από τα γράμματα λοιπόν
που λαβαίνει κάθε εβδομάδα, ή
Διάπλασις ξεχωρίζει εκείνα που
πρέπει να τους άπαντήσει στην
'Αλληλογραφία της με δόλοκληρο
παράγραφο. 'Επειδή όμως αυτά
είναι συνήθως πολλά, τους άπαν-
τά με τη σειρά που τα λαβαίνει·
κι' άμα έξαντληθή ό χώρος που
έχει διαθέσιμο σ'ε κάθε φύλλο
για παραγράφους, τάλλα που μέ-
νουν ταναφέρεις άπλώς σ' ένα γε-
νικό παράγραφο που άρχίζει έτσι:
'Ωραϊάς 'Επιστολάς μου έστει-
λαν κλπ.» 'Όσο γιά τα γράμματα
που δεν χρειάζονται έκτενη άπάν-
τηση, τους άπαντά, με λίγα λόγια
στο καθένα, σ' έναν άλλο γενικό
παράγραφο που άρχίζει έτσι:
'Ε Διάπλασις άσπάζεται τους
φίλους της κλπ.»

10.— Καμμία φορά και μιá
ώραία έπιστολή· περνά στο «'Η
Διάπλασις άσπάζεται». Όταν έρθη
ή σειρά της άφου τελειώσει ό χώ-
ρος των παραγράφων, άν έχη
κάποια έρώτηση που πρέπει ά-
φεύκτως να λάβη άπάντηση, έστω
και με λίγα λόγια. 'Επίσης, όταν
πολλοί έχουν να λάβουν την ίδια
σύντομη άπάντηση, (έλαβα, έστειλα,
εύχαριστώ γιά το ξεσπάθωμα κλπ.)
άναφέρονται όλοι μαζί σ'ε παρα-
γράφους γενικούς στο τέλος.

11.— Πολλές φορές, ή δημο-
σίευσις μιáς Μικρής 'Αγγελίας,
ή μιáς πρότασης γι' ανταλλαγή
Μ. Μυστικών κλπ. είναι άρκυή
άπάντηση σ' ένα σύντομο γράμμα
που δεν έχει παρ' αυτή την πα-
ραγγελία. Μά και τότε άκόμα,
άν έπιτρέπη ό χώρος, το ψευδών-
υμο του συνδρομητού που έγρα-
ψε, άναφέρεται στο τέλος των
άσπαρμών.

12.— Στην 'Αλληλογραφία της
Διαπλάσεως δημοσιεύονται έπί-
σης διάφορες δηλώσεις και συ-
στάσεις της προς όλους, οι 'Εγ-
κρίσεις κι' άνανεώσεις των Ψευ-
δονύμων (βλ. Κεφ. Β'), οι προ-
τάσεις των Μικρών Μυστικών
(βλ. πιδ κάτω, Κεφ. Δ'), οι 'Εγ-
κρίσεις και 'Απορρίψεις κομμα-
τιών γιά τη Σελίδα Συνεργασίας
(βλ. πιδ κάτω, Κεφ. Ζ'), τα Δελ-
τία των 'Εργων κλπ.

13.— Μετά τη δημοσίευση του
'Οδηγού του Συνδρομητού, ή Διά-
πλασις δεν άπαντά στην 'Αλλη-
λογραφία της γιά πράγματα που
τά έχει ό 'Οδηγός, άλλα παραπέμ-
πει σ' αυτόν. 'Επίσης δεν άπαντά
σ' άνώνυμα γράμματα. 'Επίσης
δεν άπαντά όταν την ρωτούν τί
ψευδώνυμο έχει ό δεινός ή
ποιός έχει το τάδε ψευδώνυμο.
Ότε δίνει διευθύνσεις συνδρο-
μητών της σ'ε κανένα. 'Όσο γιά
κείμενα που δεν έχουν ψευδώνυμο,
άν τις γράψουν, μπορεί να τους
άπαντήσει μιá-δυό φορές στην
άρχή. Τακτική όμως 'Αλληλο-
γραφία χωρίς ψευδώνυμο δεν
έπιτρέπεται.

14.— Έκτός από την 'Αλλη-
λογραφία με τη Διάπλασι, οι συν-
δρομητά της μπορούν να έπικοι-
νονούν και μεταξύ τους. 'Η έπι-
κοινωνία αυτή γίνεται α') με τις
Μικρές 'Αγγελίες· β') με ιδιω-
τερη μεταξύ συνδρομητών 'Αλλη-
λογραφία και γ') με τα Μικρά
Μυστικά.

15.— Στη στήλη των Μικρών
'Αγγελιών μπορεί ό συνδρομητής
να δημοσιεύη με πληρωμή (βλ.
πιδ κάτω το τιμολόγιο), όποια-
δήποτε έρώτηση, πληροφορία, πρό-
ταση κλπ.— με την έγκριση πάντα
της Διαπλάσεως, — είτε προς ένα
συνάδελφό του, είτε προς πολλούς,
είτε προς όλους. Και με τόν ίδιον
τρόπο μπορεί να λαβαίνη άπάν-
τηση στην έρώτηση ή την πρό-
τασή του κι' ή άνταπόκριση αυτή,
μ' ένα ή πολλούς, να εξακολουθή.

16.— Γιά κάθε Μικρή 'Αγγε-
λία, όταν έχη μόνο ως δέκα λέ-
ξεις, με άπλά στοιχεία, ό συν-
δρομητής πληρώνει δρ. 6. (Είνοι
δ έλάχιστος όρος) 'Αλλα ή και μιá
μόνο λέξη να έχη ή 'Αγγελία,
πληρώνει κανείς 6 δρ. σά να είχε
δέκα λέξεις. Γιά Μικρή 'Αγγελία
με περισσότερες από δέκα λέξεις,
πληρώνει 60 λεπτά τη λέξη. Κι'
όταν ή λέξη είναι με πλάγια στοι-
χεία, δραχμή 1.— 'Ο χωριστός
στίχος (έστω κι' από μιá λέξη)
στοιχίζει δρ. 3.

17.— Σύμφωνα με τάνωτέρω,
γιά μιá τέτοια 'Αγγελία:

«Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά απ' έ-
σας με ΟΛΟΥΣ τους συνδρομητάς
των 'Αθηνών και του Πειραιώς. Διαις
Ν. Φιλικών (διά Γιώργου) π. ρ. Θεσσα-
λονίκην.

Νίκος, Εργνης;
Χαιρετώ τόν Διαπλάσκόμο!
ΓΕΩΡΓΙΟΣ»

'Ο Γεώργιος που τη στέλνει να
δημοσιευθή, πρέπει να στείλη,
μαζί με το κείμενο της 'Αγγελίας,
καθαρογραμμένο σ'ε χωριστό χαρτί
και το αντίτιμο της δημοσιεύ-
σεως, δρ. 22,80. Γιατί ή 'Αγγελία
αυτή έχει: 19 λέξεις με άπλά
στοιχεία = δρ. 11,40· δύο λέξεις
με πλάγια = δρ. 1,40, μιá με κεφα-
λαία = δρ. 1. και τρεις χωρι-
στούς στίχους = δρ. 9. Το όλον
22,80.— 'Η ίδια 'Αγγελία, άν ήταν
όλη στη σειρά, σ'ε μιá παράγραφο
δηλαδή και με τα ίδια άπλά στοι-
χεία, θα έστοίχιζε μόνο δρχ. 16,
80 (28 λέξεις προς 60 λεπτά).

18.— Τα άρθρα, οι άριθμοί,
τάριθμητικά σημεία κλπ. στις
Μικρές 'Αγγελίες λογαριάζονται

σά λέξεις. 'Όσο γιά τα ποιήματα,
αυτά βέβαια αποτελούνται από
στίχους χωριστούς προς 3 δρχ. ό
ένας· ώστε γιά ένα τετράστιχο
πρέπει κανείς να πληρώση δραχ-
μές 12, γιά ένα όκτάστιχο 24 και
καθεξής. Μόνον όταν το ποίημα
δημοσιεύεται στην σειρά, σάν πεζό,
πληρώνεται με τη λέξη.

19.— Όσοι δεν είναι ούτε συν-
δρομητά, ούτε άδελφία συνδρο-
μητών, πληρώνουν γιά τις Μικρές
'Αγγελίες τα διπλά: 12 δραχμές ό
έλάχιστος όρος, δρ. 1,20 ή λέξη
κτλ.

20.— Οι Μικρές 'Αγγελίες, συν-
δρομητών και μη, γιά να δημο-
σιευθούν, δεν άρκυ να συνοδεύ-
ονται μόνο από το αντίτιμο:
πρέπει να έγκριθούν και από τη
Διάπλασι. 'Ασχημες, άκοσμες, άπε-
ριτες, ύβριστικές Μικρές 'Αγγε-
λίες δεν δημοσιεύονται όσο και να
πληρωθούν.

21.— 'Η ιδιαιτέρη μεταξύ συν-
δρομητών 'Αλληλογραφία γί-
νεται κατά δύο τρόπους: 'Η απ' έ-
θείας ή μέσο του Γραφείου της
Διαπλάσεως. Στην πρώτη περι-
πτωση, ή Διάπλασις δεν έχει καμ-
μιá ευθύνη. Την άφίνει στους
ίδιους που άλληλογραφούν και
στους γονείς τους. 'Όποιος θέλει
δηλαδή μπορεί να δημοσιεύση
στις Μικρές 'Αγγελίες: «Ζητώ
'Αλληλογραφία με τόν Τάδε και
τόν παρκαλῶ να μου δηλώση
την διεύθυνση του γιά να του
γράψω». Κι' άν ό Τάδε γνωρίζη
κι' έμπιστεύεται το πρόσωπο που
του κάνει την πρόταση, ή άν έχη
την άδεια των γονέων του νάλλη-
λογραφή έλεύθερα, ή άν είν' ένή-
λικος και δεν έχει άνάγκη από
άδεια, μπορεί, με Μικρή 'Αγγελία
έπισης, να του άπαντήσει: «Δέ-
χομαι εύχαρίστως. Γράψε μου
στη διεύθυνση δεινά». Κι' οι δυό
αυτοί άρχίζουν την άλληλογραφία
τους και την εξακολουθούν όσο
τους άρέσει, χωρίς ή Διάπλασις
να έχη καν γνώση.

22.— Στη δεύτερη όμως περι-
πτωση, ή Διαπλάσις έχει όλη την
ευθύνη. Γιά τοιούτο, μέσο του γρα-
φείου της, δεν έπιτρέπεται 'Αλλη-
λογραφία παρά μόνο μεταξύ όμο-
φύλων. Τάγόρια μπορούν νάλλη-
λογραφούν με άγόρια και τα κο-
ρίτσια με κορίτσια. Και πάλι τα
γράμματα πρέπει να στέλλονται
στη Διάπλασι άνοιτά, γιά να τα
διαβάζη και, άν τα έγκρίνη, να τα
διαβιβάξη. Γιά τη διαβίβαση
κάθε γράμματος ό συνδρομητής
πρέπει να έσκαλίξη γραμματό-
σημο 3 δραχμών. Κι' ό προστάσις
της Ιδιαιτέρας αυτής 'Αλληλογρα-
φίας των Συνδρομητών νίνονται
έπίσης με Μικρές 'Αγγελίες (πχ:
'Ο Σπίνος ζητεί 'Αλληλογραφία
με τόν Σπουργίτη». 'Ο Σπουρ-
γίτης, άν θέλη, θα άπαντήσει ά-
πλώς: «Ήναι. δέχομαι». Κι' ό
Σπίνος τότε θα του στείλη το
πρώτο γράμμα. Τα ίδια ισχύουν
και όταν ή 'Αλληλογραφία αυτή
γίνεται με δελτάρια.

23.— Συνδρομητά ή άδελφία
των χωρίς ψευδώνυμο, δεν έχουν
δικαίωμα 'Αλληλογραφίας μέσο
του Γραφείου της Διαπλάσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Τα «Μικρά Μυστικά».—'Από
τρόποι ανταλλαγής.—Κανο-
νισμός της ανταλλαγής «Μι-
κρών Μυστικών» μέσο του
Γραφείου της Διαπλάσεως.

1.— Τα Μικρά Μυστικά είναι
κομμάτια τετράδια από όκτώ σελί-
δες, με 30 τυπωμένες έρωτήσεις,
που άντικρύ στην καθεμιά ύπόγει
χώρος γιά να γράφη κανείς την
άπάντησή. Κι' είναι προορισμένα
να τάνταλλάσσουν μεταξύ τους οι
φίλοι της Διαπλάσεως, γιά να
μαθαίνη ό ένας του άλλου τις
ιδέες, τα αίσθήματα, τις προτι-
μήσεις, την ψυχή.

2.— Τα τετράδια έχουν όλα τις
ίδιες έρωτήσεις: «Πόσων έτών
είστε;—τί χρώμα σας άρέσει κα-
λύτερα;— ποίον συγγραφέα προ-
τιμάτε; κτλ.». 'Αλλά κάθε τετρά-
διο γίνεται βέβαια διαφορετικό με
τις άπαντήσεις. 'Ετσι ό συλλέκτης
'Αλλοφών Μυστικών σχηματίζει
συνά- σινά ένα όραίο και ποιμι-
κότα Δεύκωμα, πολύτιμη άνά-
μνηση των γνωρισμών της παιδι-
κής και νεανικής του ήλικίας.
(Ακολουθεί)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
'Αθήνα, 38 δόδε Ευριπίδου
την 8 Δεκεμβρίου 1925

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Και πάλι οι καλοί μου φίλοι
θυμήθηκαν ότι είχε προχθές την
ονομαστική του έορτή ό διευθυντής
μας κ. Νικόλαος Π. Παπαδό-
πουλος και τοι έστειλαν τις πιό
ώρατες, τις πιό θερμές των ευχές
με τηλεγραφήματα, γράμματα, κάρ-
τες, δελτάρια. Και το τραπέζι του
γέμιε πάλι από τα δελτάρια αυτά
της ένθουσης και της άγάπης,
που τόσο βελθε τόν συγκινούν. Με
αρεσκίλας λοιπόν να διαβιβάσω
σήμωρα τις εγκάρδιες ευχαριστίες
του σ' όλες και σ' όλους!

'Επειδή το προηγούμενο φύλλο,
δωδεκάσελίδο, δεκαεξάσελίδο να πώ
καλύτερα, άργησα να τυπωθή και
να διανεμηθή, δεν έλαβα ως σήμερα
γράμματα φίλων μας που να μου
λένε τις έντυπώσεις των από τα
Νέα μου. Έγω λάβει όμως πολλά
μετά την άναγγελία αυτών των
Νέων στο 51ο φύλλο, όλα ένθου-
σισθή. Κι' είμαι βέβαιη ότι άκόμη
ένθουσιωδέστερα θα λάβω μετά την
άναγνωση του πρώτου φύλλου.

Γιατί το ξαναλέω: ποτέ ως τώρα
δεν στάθηκαν τόσο έντυπής στην
έκταση μυθιστορημάτων όσο φέτος.
Είναι τα καλύτερα απ' όσα έχω δη-
μοσιεύσει κι' αυτό φαίνεται άμέσως
από την άρχή.

Αλλά, έχασα να σου πώ την
άλλη φορά, ότι έστειλας κι' όλες
τις παραγγέλεις που είχες στα
γράμμάτ σου του 'Ιουλίου, του
Σεπτεμβρίου και του 'Οκτωβρίου.
Θά έλαβες, δ,ι σου έστειλα και
τόρα είμαστε άν τάδε. Τι ώραία
γράμματα! Κι' ό κ. Φαίλων σ' έ-
χαρίστη πολύ γιά όσα γράφεις.

Μά δεν είναι δυνατό να γίνονται
όλοι έπιστολήμονες, Ένδοξε 'Ελλην,
ότε πάλι γίνονται μεγάλοι άνθρω-

ποι όσοι σπουδάζουν με άπιστήμη·
Μεγάλος άνθρωπος μπορεί να γίνη
κι' ένας έμπορεύσιμος, όταν άπο-
κτήση χρήματα και, έχοντας μυα-
λό, καρδιά, μέρφση, κοινωνικό
πνεύμα και ήνα καλό στόν τόποτου.
Αυτή ίσως σ'ε είναι κι' ή περίπτωσι
ή δική σου, που φαίνεται παιδί με
μυαλό, με καρδιά και, μολονότι
έμπορεύσάλληλος σήμερα, δανπαύεις
να διαβάζης και να μορφώνεσαι.

'Ελπίζω, Ζιζάνιον της Περγίας,
ότι τώρα θα είσαι άντελώς καλός.
Σ' αυτό το Περισκόπιο που λάς,
δέρχνουν έρα γε έλλήνωνες είκο-
γόντες; «Αν υπάρχουν, δεν είναι
δύσκολο να ξεσπαθώσης και σύ, γιά
να μου διέξης, καθώς λάς, και έμ-
πράκτως την άγάπη σου. 'Οπως
δήποτε, έχω την άγάπη σου την
έξω, τη βλέπω.

Πραγματικώς, Πανταχού Πα-
ρόν, έοργάζσαι πολύ, άφου από τις
8 το πρωί ως τα μεσάνυχτα που
κοιμάσαι, δεν κάνεις άλλο παρά
μαθήματα ή μελέτη με διαλειμμα
δυό μόνον ώρων. 'Αλλά δεν έχεις
φρόνο να πόθης ύπερκόπωση όσο
σου μένει ή Κυριακή έλεύθερη όλη
κι' όσο την περνάς, όχι σ'ε θάλασσα,
κινηματογράφους και χορούς, άλ-
λά πάντα στην έξοχή, σ'ε όν δλο-
κάθρο βουνήσιο άέρα». Τι καλά
ποδ κάνεις!

Τι να σου πώ, Βιολέττην 'Α-
στραπή! Θά φαινόμαστε πολύ πί-
σω άν συζητούσαμε άκόμα το ζή-
τημα της γυναικείας ψήφου, τη
σιτηγή ποδ σά μιá πόλη της 'Αγ-
γίας έδωσαν προ όλλιγου Δήμαρ-
χο... μιá μαθήτριά 15 χρονών!
'Εκεί, βλέπεις, όχι μόνο δικαίωμα
ψήφου έδωσαν στις γυναίκες, άλλα
και τις ψηφίζουν κιόλα· κι' όχι
μόνο τις μεγάλες γυναίκες, άλλα
και τις κοριτσόπουλα. Γιά φαντά-
σου όμως και τί διαβολοκόριτσο
θάναι άκείνη ή μαθήτριά, γιά να
κάνη τους συμπόλιτες της να την
προτιμήσουν γιά Δήμαρχο από κά-
θε άντρα!—'Ο Γέρο-Δήμος (θαύτε-
ρος μ' αυτό το ψευδώνυμο, γιάτίπρω-
τα ήταν ό δδελφός του), μου γράφει
συχνά ώρατα γράμματα, μου κάνει
συνήθως διάφορες παραγγέλεις,
άλλά σπανιότατα άνακινεί ζητή-
ματα, γιά να του άπαντώ έκτενώς.

Γιά τα Βήθημα, 'Αθηναίς, θα
ιθής σ'ε λίγο στόν 'Οδηγό. 'Από τα
βελία του κ. Ξενοπούλου να προ-
τιμήσης γιά τη βελιοθηκούλα σου
τά πιό κατάλληλα γιά κορίτσια,
'Αδελφούλα, Μαργαρίτα Στέφαν, Μη-
τριά, Στάχυα και Παπαρούνες, Κα-
λός άρμός. Τάλλα είναι γιά πιό μα-
γάλες. Σ' εύχαριστώ γιά τα καλά
λόγια.

Ωραϊάς 'Επιστολάς μου έ-
στειλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι
έξής: Μορέλλα, 'Ιμωμένη, Πόνου
Αάνεω, 'Ηλιοστάλαχτη, 'Αστραία,
'Ανδρομέδα, Δεσπτή Μαργαρίτα,
'Αχ Πόλη, Βεατρίκη, 'Αφρισμέ-
νω Κόμα και Τάνια.—'Εξέλεσα
τις παραγγέλεις των και τοδε ευχα-
ριστώ όλους γιά τα καλά τόν λώ-
για. Σ' έρωτήσεις και άπορίες με-
σικών θ' άπαντήσω, άν έχω τόπο,
σ'ε έρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εγκρίνονται: 36. «Τι θα πη
θαύμα» του Βάλτερ Τρεμερζού.—

ΤΟ ΩΡΙΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΚΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΚΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΤΟΥ 1925

Με τις 416 σελίδες του. — Με τις 220 εἰκόνες του. — Με τὸ ἥρωικὸ «Δελφινάκι». — Με τὴν τρυφερὴ «Κόρη τοῦ Γεροθωμά». — Με τὸ ἔξοχο παιδικὸ ἀνάγνωσμα «Στὴν Ἑξοχή». — Με 50 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». — Καὶ με ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφός δρ. 80. — (καὶ ταχυδρ. 82 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 93,50 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. 85. — (καὶ ταχυδρ. 91,50 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 98,50 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

37. «Ἀδέλιος Κυνηγός» τοῦ Δία-
κοῦ. — 38. «Τὰ δυσάρεστα τῆς Ἑ-
ξοχῆς» τῆς Φωτιάς. — 39. «Ἡ
Τόχη» τῆς Νεφέλης. — 40. «Τὴ
ποταμί» τῆς Ἐνδοξῆς. Ἑλλά-
δας. — 41. «Τὸ κ' ἴνο» τοῦ Χιονιοῦ.

Ἐδιδόσαν καὶ μερικὰ ποὺ δὲν
εἶναι γιὰ ἔγκριση, ἀλλὰ δὲν ἔχω
σήμερον τόπο νὰ μιλήσω γι' αὐτὰ.

Αὐτὴν τὴν ἔδωκα ἑλὰξ κομ-
μάτια ἀπὸ τοὺς ἐξῆς: Ἐδζωνάκι,
Ἀνώνυμον ἀπὸ τῆς Βαλκάμας (ποῖός
εἶναι); Ἀχ Πόλη, Σμύρνην, Ναυ-
τόπουλο. — Θὰ τὴ διαβίω με τὴ
σειρά τους. Ὅσοι δὲν μοῦ ἐστειλαν
ὡς τώρα, μποροῦν νὰ σταλτοῦν ἀπὸ
ἕνα μόνον κομμάτι. γιὰ τὴν Ἀ' αὐτῇ
Τριμηνία.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα-
νεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ
δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα
ἢ ἀνευρούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30
Νοεμβρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται
ἀπὸ Ἀ, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα
ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ντόριαν, ἂ.
Ἐδζωνάκι, ἂ. (ΤΕ). Μυχαλόν-
ζεν, ἂ. (ΠΤ). Τηρία Καλλιτέχνης,
κ. (ΑΚ). Ἡλεκτρικό, ἂ. (Σ). Φλοῦ-
στος, ἂ. (ΑΧ). Ὀλύμπιος Θεός,
ἂ. (ΑΔ). Τριανταφυλλάκι, κ. (ΜΘ).
Ὀδραγοκτακός, ἂ. (4+6). Κεφα-
λωνιάκι, ἂ. (Σο). Ροδανή, κ.
(ΚΚ). Τρίπολη, κ. (ΜΧ). Βέρα
Πηλεια, κ. (ΒΠ). Τούταν - Χαμών,
ἂ. (ΣΣ). Ραμσῆς, ἂ. (ΣΣ). Παμμή-
τιχος, ἂ. (ΣΣ). Ἀμενεμχάτ, ἂ. (ΣΣ).
Μοριάν, κ. (ψῆφοι). Ψυχὴ, κ.
(ΔΠ). Θάλασσα, κ. (ΜΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδώνυμων:
Διάνα, κ. Χιόνι, κ. Μαργαριταρέ-
νια, κ. Φωτιά, κ. Ὁρέστης, ἂ. Μυ-
στηριώδης Ἰππεύς, ἂ. Σιλάβα Βα-
σίλισσα, κ. Ἀριστοκρατίσσα, κ. Λι-
λάντα, κ. Ἀνθός τῆς Ἀνδρόν, κ.
Δέλια, κ. Αὐγή, κ. Χωλὸς Διάβο-
λος, ἂ. Μύρτω, κ. Πληγωμένο Πε-
ριστέρι, ἂ. Παραπονέμενο, ἂ. Βρυ-
νόλακας, ἂ. Ἀραπάκι, κ. Σανου-
στός Βιολίστας, ἂ. Σταράνη, κ.
Σπίθα κ. Κόρη τῆς Δίμνης, κ.
Λαφροστεφῆς Ὀλυμπίουκας, ἂ.
Χουστὴ Καρδιά, ἂ. Ἀρισμαρὶ, ἂ.
Αἰγόνιμα, κ. Μάγισσα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀδράζεται τοῦς
στίλους τῆς: Σμυρνοπούλου (ἔλα-
βα τὸ Διηνύκ σου ἀλλὰ ἰδὲ τί
λέει γι' αὐτὸ ὁ Ὁδῆος) Ἀσπα-
σίαν Πολλάτον (ἔλαβα καὶ ὁ εὐ-
χαριστῶ γιὰ ὅλα· χαίρετισμοὺς σὲ τὴν
Ἰωάννα καὶ τὸ μικρὸ Νιδνίο) Ἐανθὴν
Μαρησιάν (γιὰ τὸ ἐπ-
σπάθωμα εὐχαριστῶ πολὺ ὥρατο
τὸ γράμμα σου· γιὰ τὴν ἀγάπην σου

δὲν ἀμφέβαλα ποτέ) Διάναν (ἐξε-
τέλεσα, εὐχαριστῶ, παραστικά) Ἡ
Σμύρνην (φωτογραφία ἀλήθη) Ἡ
Μεγάλην Ἑλλάδα (εὐχαριστῶ πολ-
λὸ γιὰ τὸ ἐσπιάθωμα· πολὺ λυπη-
θήκαμε ποὺ ἤσουν ἐδῶ καὶ δὲν
ἤλθες νὰ σὲ ἰδοῦμε) Ἰ. Β. Κου-
ταλίδην (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ
ἐσπιάθωμα καὶ περὶ μὲν καὶ τὰ λ-
λα) Καμάρι τῶν Γονέων (εὐχα-
ριστῶ· νὰ κάμης τὰ παράπονά σου
στὴ διαβύβωσιν αὐτοῦ τοῦ περιδι-
κοῦ, γιὰτὶ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ
σχέση) Ναυτόπουλο (ἐλγῆθη) Γα-
λαξίαν (ὁ δι' εἰδωσα· νὰ τὰ ἔκα-
τοστήσης) Κικέρωνα, Μαριάν Δ.
Παπαδοπούλου, Ἀνθός τῆς Ἀν-
δρόν, Ἡράκλειον, Παῦλον Ἰ. Δυ-
κούδην, Ἰδεολάτρη, Χλωμὸ δει-
λινό, Κατίναν Σ Βραχίου, Μέ-
λισσαν, Κυκλαμιάν, Ἀθάμαν,
κτλ. κτλ.

Γλυκὸ Χαμόγελο, Ἀγγελον
Σταυρίδην, Ἀρισμαρὶ (ἐστειλε).
Εἰς ὅδας ἐπιστολάς, ἔλ· δ· κ· μ· τ·
τὴν 7 Δεκεμβρίου, θά ταντίσω σὲ
ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια 224ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ
λύσεις δεκταὶ μέχρι 12 Φεβρουαρίου]

17. Δεξιόγραφος

Ὁ πῶς παλιός μας πρόγονος
Με σύνδεσμο κοινότητα,
Κάποιο πετράδι κάνουνε
Λαμπρό, πολυτιμότητα.
Ἑλπίς τῆς Ἀνατολῆς

18. Μεταγραμματισμός

Ἀγαθὸς ἀρχαῖος μάντις
Θεὸς νὰ κάνη φωνικό·
Τὸ λαϊκὸ νὰ τοῦ ἀλλάξῃς
Καὶ ἀντὶ Ἰ νὰ βάλῃς Ὁ.
Παγνύδομο Ὀνειρο

19. Στοιχειοταξινόγραφος

Εἰμαι πόλη στὴν Ἑλλάδα
Ἀπ' τὰ χρόνια τὰ παλιά.
Ἐνα γράμμι· ἂν ἀφαιρέσης
Καὶ τὸν τόνο μεταθέσῃ,
Εὐθύς γίνεται θεά.
Συρανό

20. Τρίγωνον

***** = Εἶδος, σημαίας.
***** = Βασιλεὺς Αἰγύπτου.
***** = Θεοῦ εἶλον.
***** = Μεγ. λη. χώρ.
***** = Αἰσθητήριον.
***** = Ἀντικυβερνα.
***** = Σύμμετρον.

Διηγήσεις Χ. Παπαϊωάννου

21. Ἀπροσδόκητον

Τῆς μητέρας μου ἡ γαγιά κι' ἡ
μητέρα τῆς γαγιάς μου, τί συγ-
γένεια εἶχαν;

Ἀριστοκρατίσσα

22. Κρυπτογραφικόν

123451617624 = Αὐτοκράτωρ.
21624 = Ποτόν.
3124 = Συγγενής.
4757674 = Δ. ἴμων.
51521 = Αὐτοκράτωρ.
61624 = Βασίλειος.
73524 = Ἀντωννία.

Ἐξερευνητὴς τοῦ Μεξικοῦ

23. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέ-
των μετὰ Φωνηεντολίπου

Τάριχά τῶν ἀντιθέτων τῶν
κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν Φω ηεν-
τόλιπον τοῦ τύπου:

.

τοῦ ὁποῦ ζητεῖται ἡ λύσις:
ζοφώδης, παχύς, ἀμαθής, εἰλι-
κρινής, ὀριζόντιος, βορρᾶς, νადίρ.
Μεγάλη Ἑλλάς

24. Γρίφος

α λην Νάρ
βας Λ Χγν ΚΤ λ λ
Βόρειον Σέλιος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

25. Cinéma-Rébus

Ρίσα, ἡ βρῦση πίνει νερό.
(Trois poètes classiques)
Ἀνδρέας Μαλαπέτας

26. Chemin-de-fer

Ε. Ε. Ε. Ε. Ε. Ε. Ε.
Roi d'Athènes; Arme; Verbe;
Dieu des Hellènes; Prophete.
Κέρβερος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 39

584. Διόβολος (διὰ, Βόλος). —
585. Πρωσία (ἐμπ. ὅς, α. . .) —
586. Ἰωνᾶς - Ἰων. — 587. Μητέρα,
κόρη, ἐγγονή.

Δ Ρ Σ 589. ΣΩΚΡΑΤΗΣ
Ι Ο Ο (ὦρα, Κρήτη, ῥή
Κ Μ Ν τωρ, Ἄρτα, τῶρα,
ΟΥΡΑΓΟΣ ἥρω· 590 - 591.

Δ Ν Ι 1, πόλος, πόρος.
Ο Ο Ο Πόρος, πάρος· 2,

Ρ Σ Σ Πόρος, πόλος, Πύ-
λος. πόος, Μηλός. — 592 ΣΑΛ-
ΜΟΝΕΥΣ (Σανός, ΝΑπολέον,
Γαλλία, Ὀλυμπος, Πετρώπο-
λις, Πολύμνια, Ἀνεσίερος, Εὐ-
ρυστεύς, Εὐρησιδής). — 593 (Αρ-
γία μήτηρ πάσης κακίας. — 594.

Σέβον τὸ θεῖον (σέ βον τοῦ, ἴον.)
595 - 596. 1, Νικαργουά (nid,
quart, à, quât, à.) 2, Βενεζουέ-
λα (vin, et, jouer, là.) — 597.

Rira bien qui rira le dernier.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60
λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 70 καὶ μὲ κεφαλαία δραχ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμᾶς 3.
Ἡ προκληρωμένη εἶναι ἀπαράτηρη.

(ΚΕΤ' - 29)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ, ἡ σωστή μας
Δίσις εἶναι Μπε Αθῖνα Τανία,
Rue Selim-el-awal, No 46, Zeitoun
(Egypte).

Ἐλευθερία, Γλυκερία Ἀνάμνησις, Ρο-
διανὴ Αὐρα καὶ Τάνια, ἕνα τετραδιάκι
σας θὰ μᾶς εὐχαριστοῦσιν πολὺ. Ἀντι-
σμένη Πασχαλὰ, Ἀροσοσταλίδας, ποιὰ
ἡ αἰτία τῆς σιωπῆς σὺς; Βραβεῖον ἐλά-
βατε; Γλυκὸ Χαμόγελο, κάρτα σας ἐλγῆ-
σθη· εὐχαριστοῦμε πολὺ. — Αἰγυπτία
Φελλάρα, Ἐλευθερωμένη Ἑλλάς.

(ΚΕΤ' - 30)

ΟΛΟΘΕΡΜΑ ψηφίζομεν
τὰ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ:
ΓΑΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΟ-
ΔΟΣ, ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ, ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥ-
ΜΠΟΝΙΚΗΣ, ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ, ΡΟΔΟΠΟΥΣ,
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ,
ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ.

ΑἰΓΥΠΤΙΑ ΦΕΛΛΑΧΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
Υ. Γ. — Ὁ Διαγωνισμὸς (ΚΕ - 1097)
παράτείνεται ἐπὶ ἕνα μῆνα. — Αἰδία.

(ΚΕΤ' - 31)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ - ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ
ΕΜΠΡΟΣ - ΨΗΦΙΣΤΕ
Τὰ ψευδώνυμα
Αἰγυπτία Φελλάχα καὶ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

Τὴν Αἰγυπτία Φελλάχα, ποὺ ἔρχον-
ται ὅλοι ἀπὸ τὰ πέτατα τοῦ κόσμου
γιὰ νὰ τὴν ἰδοῦν. Καὶ τὴν Ἐλευθερω-
μένη Ἑλλάδα ποὺ ὅλοι ὄνειρεῖσθαι.

(ΚΕΤ' - 32)

ΦΑΡΩ

Ἀναδιοργανωθεὶς ὁ Σύλλογος «ΦΑ-
ΡΩ» χαίρειτ' ἐγκαρδῶς ὅλα τὰ Δια-
πλάσπουλα, ἰδιαιτέρως τοὺς «Συνδεδε-
μένους Κοίτους», τοὺς ὁποῖους εὐχαρι-
στεῖ καὶ διὰ τὸν ταιριεστὸν — Τούταν·
Χαμών, Ραμσῆς, Ἀμενεμχάτ, Παμμήτιχος

(ΚΕΤ' - 33)

Μικρὰ Ἰνδοπούλα, εὐχαριστῶς δέχο-
μαι τὴν πρότασιν· σταλάτα.
ΞΑΝΘΟΣ ΛΥΚΟΣ

(ΚΕΤ' - 34)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ
Στὴν τελευταία συνεδρίαση ψηφίσθη-
καν: ἀνάστατος ὁριγμός σ' ὅλα τὰ
τμήματα ὁ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ἸΠΠΕΥΣ, στὸ
ἀθλητικὸ ὁ ΜΑΥΡΟΣ ἸΠΠΟΙΗΣ, στὸ φι-
λολογικὸ ὁ ΝΤΟΡΙΑΝ καὶ στὸ ψυχαγω-
γικὸ ὁ ΗΑΙΟΠΕΡΙΥΧΤΟΣ

(ΚΕΤ' - 35)

ΕΝΩΣΙΣ ΒΥΡΚΟΛΑΚΩΝ.
Ἰδρύθηκα στὴ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ τὴν
1ην Δεκεμβρίου. Ζητοῦνται ἀνταρ-
χωπαί. Δίσις: Εὐθύμιον Τζαμτζήν (ΕΒ),
Μαυροκορδάτου 81, Θεσσαλονίκη.

(ΚΕΤ' - 36)

Ὁμορφες Ντολφίνες, συμμαχίαν δέ-
χομαι· εὐχαριστῶ. ἘΠ' Α.
Σύλλογος «Ἀργαζέρης»

(ΚΕΤ' - 37)

Football «Ρατο», παῖσιν φλυαρῶν
καὶ ὑβρίτων. Θὰ σὲ ἀνακαλύψω.
Ὁβαί. Σύλλογος «Ἀργαζέρης»

(ΚΕΤ' - 38)

Διαπλάσπουλα, ἀνταλλάσσω Μ. Μυ-
στικά μέσον Διαπλάσεως.
Ἐλπίστις Ἀγάπη

(ΚΕΤ' - 39)

Διαπλάσπουλα, σταλάτα ὅλοι τὰς
διευθύνσεις σας, νὰ σὰς σταλῶμεν
κατὶ. Γράψατε: ἡ Κωνσ. Πολίτην,
μαθητὴν Γυμνασίου, Μεσολόγγιον.

(ΚΕΤ' - 40)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους, ἐπίσης
ἀλληλογραφεῖ ἀπ' εὐθείας. Δίσις:
(ΚΕ - 761) διὰ Π.Κ. — ΠΕΤΑΛΟΝ ΚΡΙΝΟΥ

(ΚΕΤ' - 41)

Χαρά, Νοικοκυρούλα, Τσοῦχτος, Ἀγρί-
μι, Γαλαξία, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυ-
στικά μέσον Διαπλάσεως;
Ἀριστοκρατίσσα